

Из „Четвъртата картина”, Виктор Метос

„Реджи“ беше една от любимите квартални кръчми на ченгетата от Лас Вегас, собственост на двама бивши пътни полицаи. Беше постоянно препълнена, вонеше на алкохол и цигарен дим, а храната беше мазна. Помощник окръжният прокурор Джесика Ярдли беше влизала само веднъж, беше видяла няколко детективи от Нравствения отдел да смъркат кокаин от масата, без никои дори да погледне към тях, и не се беше върнала.

Пред „Реджи“ бездомна старица просеше дребни монети. Някакъв мъж, придружен от две жени – очевидно вече пияни, макар че беше рано следобед, – ѝ протегна банкнота от двайсет долара. Жената засия – усмивката ѝ беше толкова широка, че изглади бръчките ѝ.

Точно когато пръстите ѝ щяха да докоснат банкнотата, мъжът я дръпна. Тримата се засмяха и влязоха в кръчмата. Жената остана да гледа след тях и вероятно да се чуди защо някой може да е толкова жесток.

Ярдли извади двайсет долара от чантата си и ѝ ги даде.

Кейсън Болдуин седеше сам в едно сепаре. Осветлението вътре беше толкова слабо, че Джесика трябваше да огледа два пъти кръчмата, докато го види. На масата пред него имаше пържола и бира. Беше съблякъл якето си. Мускулите му издуваха ръкавите на тениската. Вените на ръцете му изпъкваха силно, откакто миналата година започна да вдига тежести. Преди известно време Болдуин имаше проблем с наркотиците и Ярдли се зарадва да види колко здрав изглежда. От време на време, когато го видеше, усещаше леко съжаление, което ѝ подсказваше, че помежду им има нещо неслучило се. Сега Ярдли видя отново това неуловимо нещо, когато Болдуин ѝ се усмихна.

Тя седна срещу него.

– И така – истина ли е? Че се предаваш? – попита той.

Една сервитьорка дойде до масата им. Джесика си поръча бира и се облегна назад на възглавниците. Клиентите на бара, които гледаха баскетболен мач на телевизорите, изведнъж се развикаха. Ярдли изчака шума да утихне.

– Не бих се изразила така.

– А как?

– Уморена съм, Кейсън. Когато си имаш работа с психопати, издръжливостта ти все някога свършва и започваш и ти да полудяваш.

– Преди малко водих същия разговор с един детектив. – Болдуин задържа парче пържола. – И това ме накара да се замисля. Когато работиш твърде дълго в правоприлагащите органи или прокуратурата, започваш да виждаш всичко в черно и бяло. Хората стават или само лоши, или само добри. Но и в закона има сиви места. Може би трябва да се прехвърлиш и да работиш повече там. Може да се изненадаш, когато откриеш, че не всичко е черно и бяло.

Сервитьорката донесе бирата и Ярдли отпи малка глътка. Беше топла и разпенена.

– Имам дело. Мъж, който убил доведения си син, защото пробил стената, докато местел шкаф. Ударил го с чук и разбил черепа му. Вече нищо не може да ме изненада, освен глупавите причини, поради които хората се избиват един друг. – Болдуин също отпи от бирата си, без да откъсва поглед от нейния. – Остават ти две седмици, нали?

Джесика кимна.

Той извади сребриста флашка и я сложи на масата пред нея.

– Преди да напуснеш, би ли ѝ хвърлила едно око? По случая вероятно ще работи наследникът ти, затова ще е страхотно, ако я прегледате заедно.

– Какво има вътре?

– Убийство и опит за убийство. Мислим, че е имало и сексуално посегателство, затова може да го поеме Бюрото, ако искаме, но сега със случаите се занимава Шерифската служба. Двата случая са свързани. Ще разбереш защо, когато прегледаш докладите ми.

– Няма смисъл, Кейсън. Каквото и да стане, напускам.

– Знам. Това не е номер, за да те убедя да останеш. Мисля обаче, че наистина трябва да го видиш. Между другото, кой ще те наследи?

– Кайл Джакс от прокуратурата в Уайоминг. Млад прокурор. Мисля, че е на двацет и осем. Не е работил в „Особени случаи“.

Болдуин отпи голяма глътка от бирата си и рече:

– Ами, значи му предстои гадно начало.

***

Ярдли избра дългия път до дома си в Уайт Сендс, Невада. Още две седмици. Преди малко каза на Болдуин истината – тя изобщо не се колебаеше дали трябва да напусне Окръжната прокуратура, дома си или района. Тук се бяха случили твърде много потискащи неща. Имаше обаче и чудесни, скъпи спомени, които щеше да пази в себе си до края на живота си, и Джесика се опитваше да си създаде още – последни – такива.

Дъщеря ѝ беше едно от тези вълшебства. На седемнайсет години беше направо гениална. Когато Ярдли се прибра вкъщи, Тара отиде на работа – беше започнала стаж във фирма за роботика, където се занимаваше с алгоритми за машинно самообучение. Джесика невинаги разбираше обясненията на Тара какво точно работи, но тя уверяваше майка си, че един ден това ще предизвика революция в света. Ярдли ѝ вярваше и това беше една от причините да мисли, че моментът е подходящ да се премести. Тара беше намерила призванието си в живота.

Останала сама, Джесика си взе дълга гореща вана, а после облече анцуг и си наля чаша бяло вино. Седна пред компютъра в домашния си кабинет и се втренчи във флашката, която ѝ беше дал Болдуин, прокарайки пръсти по гладката пластмаса.

Ярдли въздъхна дълбоко, облегна се назад на стола и се загледа в тавана. Замисли се за новата къща, която щеше да купи в градчето Санта Бонита. В предния двор имаше дърво – толкова голямо, че пречеше на слънцето да влезе в къщата. Ярдли се питаше защо сегашните собственици не са го отсекли. Това беше първото, което тя смяташе да направи. В новия си живот искаше светлина – не черно и бяло, не дори и сиви места.

Още две седмици.

Тя включи флашката в компютъра. Щеше да прочете докладите, но само толкова. Нямахше нито желание, нито енергия за повече.

Докладите бяха кратки и ясни. Две жертви: Кати Фар, която беше умряла, и Анджела Ривър, открита жива на по-малко от километър и половина от мястото, където бяха намерили трупа на Кати Фар. Двете жени бяха облечени с черни туники и главите им бяха увити в бели бинтове. Според патолога нападателят беше разрязал челата им с бръснач, и превръзките бяха напоени с кръв. Криминалистите от отдел „Сексуално насилие“ бяха открили следи от такова – наранявания, които можеше да се видят само с колпоскоп, и семенна течност, намерена във влагалището на Кати Фар. И двете жертви бяха пребити най-напред.

Анджела Ривър си спомняше само, че изпитала ужасна болка в главата, докато се приближавала към колата си в подземния паркинг на мола, и че после се събудила на една маса. Не можела да диша и мислела, че е ослепяла, докато Болдуин не срязал бинтовете на лицето ѝ. По кожата на двете жени бяха открити следи от белина. Ноктите

им бяха изрязани, а косите – сресани. Убиецът, или убийците, беше искал да са хубави, преди да умрат.

Бяха намерили Кати Фар да седи на дървен стол в празната къща. Медицинско лепило, чиято марка не можеха да установят, придържаше тялото ѝ там. От аутопсията стана ясна причината за смъртта – мултиорганна недостатъчност, въпреки че не можеше да се каже защо органите бяха отказали. Изследванията на Кати Фар бяха показали само наличие на алкохол и антидепресанти в кръвта, вземани по лекарско предписание. Но в кръвта на Анджеला Ривър не бяха открили нищо.

Двете престъпления бяха извършени на междуобщинска територия извън Лас Вегас, известна като Кримзън Лейк Роуд.

Ярдли отвори файла със снимките и видеозаписите, които бяха направили криминалистите.

Първата снимка беше на Кати Фар, седнала на стола. Сърцето на Ярдли прескочи и тя тихо ахна, а след това бързо премина на рисунките, които показваха как е била положена Анджеला Ривър. Дълго ги гледа и накрая изпрати съобщение на Болдуин:

Трябва да се видим веднага.